

EGY ESZME INDÚL...

Egy Eszme jő, robogva, tűszekéren;
 Egy Eszme indul messze valahol;
 Tavaszi füzek szélingatta ága
 És őszi lombok tarka hervadása
 Vassal kivert útjára ráhajol.
 Egy Eszme indul messze valahol.

Egy Eszme jő, robogva, tűszekéren,
 Valahol messze indul egy vonat,
 És maga előtt megkondítja sorra
 Az őrházakban a harangokat;
 Egy vonat indul messziről az éjnek,
 És elibe, a rozzant házikókból
 Tisztelegni kilép az ór, a lélek.
 S a vassal kivert pálya végtelenjén
 Zöld lángok, piros lángok égnek:
 Egy vonat indul messziről az éjnek.

És néha jönnek fényes állomások:
 Kupolái az eszmék vonatjának,
 És néha jönnek elhagyott vidékek,
 Ahol a váltók mind tilosra állnak.

És jönnek megrögzött gonosztevők,
 Akik a sinre lopják köveik,
 És rajongók, kik a mozdony elébe
 Önnön veszendő testüket vetik.

Az Eszme jő, robogva, tűszekéren,
 A mozdony nő, de amíg testet ölt,
 Csak fojtott, tompa dübörgése hallik,
 Mit a ráhajtott fülbe sűg a föld.

Reményik Sándor.